

A boldogság sziluettje

A filozófia koránkelő.
Az ókori bölcsek gondolatai
saját neuronjaid rezdüléseiben
köszönnek vissza
a kerti kanapé komfortjából
az éppen derengő hajnali fényben.

A langyos sugarak ölelésében
úgy érzed, csak néked trilláznak
a lombok takarásában a madarak,
s az önkéntelen feltörő sóhajodban
akkor és ott
az ébredező világgal egyesülsz.

A perc magasztos szépségében
minden rossz a messzi ködbe tűnik,
s egy földöntúli érzés vesz körül,
halvány kontúrokkal keretezve
a pillanattól lecsupaszított,
szemérmes lelkedet.

A kegyelem egyszerűsége

Amikor süt a nap,
a világmindenség vall szerelmet
nekem és minden élőnek,
ami sötét odújából a fényre kimászik.
Szívesen fürdetem arcomat a fotonok árjában,
de az arctalanoknak csak potrohuk látszik.
Szemem, ha nem lesütve tartom

és rányitom az égi sugárra,
azzal tág kapuját tárom ki a valóságnak,
ami az erény árnyékától követve
bejárja a gondok és gondolatok
mélyét és magasát.
Olyankor elhiszem,
hogy én is szeretem a világot
énekesmadaraival és féргеivel együtt,
és olyankor én is meg tudok bocsátani.
Talán.

Dante álma

Pipacspír gyolcsruhában,
vérző láng vörös színében
látta meg (önmagát szántan)
szép hölgyét szállni az égen.

Ha álmában eljött, mindig
angyalok szárnyán szállt lelke,
de vétlent csak Ámor int így
örökös kínokba verve:

Szívéből (jaj) lakmározva,
míg álmából fel nem ébred,
de új nap az új kint hozza,
így vajúdik az 'Új élet'.

Itt is van pokol a földön,
már megvalósult az régen:
a test a léleknek börtön,
s oly távol az ígért éden,

ahol Őt, egy felhőn ülve
csillagok fényében várja
az erénytől megszépülve
a földinek égi párja.

Az egy igaz útra így lelt,
a tiszta folyót követve,
s az úton sohasem színlelt,
Azt, okos szóval kövezte,

hogy az értelem vitája
mind győzzön a hitványságon,
és a *vad vadon*nak tája
hitványnak ne legyen álom.

Juvenalis nyomában

„*Vajmi nehéz szatírárt nem költeni*” – írja a költő.
Őt, okozattal idézi szavam ily fura korban,
könnyű ma írni efféle gúnyteli gondolatot,
hisz adja magát az utca porában elheverőn,
s jobb lehajolni derékből mélyen és felemelni,
mint kikerülve botlani benne s zuhanni közé.

Németh István: Étvágy

Hellász

Kárpátok ölelése ad otthont gyönyörű kebelén,
mégis elvágom nimfákkal teli szép szigetedre
messzi Göröghon. Ezért dicsérlek bort iszogatva,
s nem ereszt vágyam, ókori tájad megbabonázott,
egyszerű hősként lenne jó élni át a legendád:

Hélioszt várni áldva a hajnal százujjú fényét,
néreiszekkel fürödni reggel tiszta vizedben,
felhők közt kelni, ott lakomázni égilakók közt,
néha csodálni Aphroditét is isteni kegyből,
dicsérve szépét, és amit enged látni magából,
éroszi nyíltól megsebesítve tűrni, mi fájó,
s lesni Athénét, bölcs szavait, mint csepegő mézet,
égi gyönyörben, fehér karok közt pihenni ölben.
Lejteni táncot Apollón lantja, ha szól a szélben
szűz Artemisszel ezüst holdfényben vadászni együtt,
minden rossz ellen Héra oltalmát bírni szerényen.
Látni, hogyan lesz tűzből és vasból nagyszerű fegyver,
két keze alatt Héphaisztosznak, hogy sír az érc fel.
Látni Olümposz dühteli ura bösz dörgedelmét,
ha lenn a földön a léleknek börtöntestbe' a gyarló
ember erénye fullad a sárba s véle az ember,
mert igazát az elme igényli megvalósulni
itt is a porban, hol egyetlen isten sem jár közöttünk,
lábnyoma sincs oly, amit Hellén-part szűz fövényén rejt.
Messzi Göröghon, ókori mesék tája, dicsérlek:

Hírnököt küldtél Homérosz által, jóeszű harcost,
s kallimakhoszi himnuszok zengnek csak körülöttem,
bort iszogatva Anakreón jut mind az eszembe,
forró estéken látatlan száll a szapphói ének,
míg ti közétek álmodom magam isteni múzsák.